

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. augusztus 28.
(csütörtök)**

Horváth Géza

ÉLŐ HIT

Alapige: 2Királyok 4,1-7

Egyszer egy prófétatanítvány felesége így kiáltott Elizeushoz: Szolgád, az én férjem meghalt, és te is tudod, hogy szolgád félte az Urat. Most eljött a hitelező, hogy elvegye két gyermekemet rabszolgájaként. Elizeus megkérdezte tőle: Mit tehetek érted? Mondd meg nekem, mi van a házában? Az asszony így felelt: Nincsen egyéb szolgálód házában, csak egy korsó olaj. Elizeus ezt mondta: Menj, kérj kölcsön edényeket ott kinn minden szomszédodtól, üres edényeket, de nem keveset. Azután menj be, zárd be magad és fiaid mögött az ajtót, és tölts ezekbe az edényekbe. Amelyik megtelt, tedd félre! Az asszony elment, és bezárta maga és fiai mögött az ajtót. Azok eléje rakták az edényeket, ő pedig töltögetett. Amikor megteltek az edények, ezt mondta az egyik fiának: Tégy elem még egy edényt! De az így felelt neki: Nincs több edény. Ezután nem folyt több olaj.

Az asszony elment az Isten emberéhez, és elbeszélte ezt. Ő pedig így szólt: Eredj, add el az olajat, és fizesd ki az adósságodat. Ami pedig megmarad, abból élj a fiaiddal együtt!

Imádkozzunk!

Édesatyánk! Hálás szívvel köszönjük, hogy egybegyűjtöttél bennünket e kedves esti órára. Magasztalunk, hogy megfuthattuk ezt a mai napot is. Reméljük, nemcsak futás volt, hanem harc is, hiszen tudjuk, hogy minden nap, minden pillanatban nemcsak versenypályán futunk, hanem harcolunk is, csatákba megyünk a testünk ellen, az ördög ellen, a világ ellen. Köszönjük, ha győzelmet is adott nekünk.

Ha valaki talán úgy érzi, hogy vereséget szenvedett, mert elbukott, adj új hitet, új reményt, és engedd, hogy újból felkeljen, megerősödjön, és menjen veled együtt a csatába, hiszen ahogy énekeltük is, a te jelenlétedben, a te gazdagságodban, szentségedben, lényedben áldottak és meggazdagítottak vagyunk.

Köszönjük, ha örömünk volt a mai napon, és fogadd el hálánkat, még ha bánatunk is volt. Köszönjük, hogy az ige vigasztalta gyászoló testvéreinket délután. Köszönjük, hogy most este a gyülekezet közösségében ígét adsz nekünk. Áldunk ezért téged, hogy így mehetünk az estének, így készülhetünk az éjszakai pihenésre.

Kérünk, Urunk, hogy a te szavad legyen ír és gyógyító erő mindannyiunk számára. Köszönjük, hogy figyelmeztet, fedd, ugyanakkor szeret és simogat a te drága ígéd bennünket. Légy áldott, hogy szeretsz bennünket, és nem fogyatkozott el még a te irgalmasságod, Urunk.

Ámen.

Igehirdetés

Néhány héttel ezelőtt, vasárnap ez volt az ígénk: az olajat töltögető asszony, és akkor csak az első két verssel foglalkoztunk az asszony kiáltásával, bajával, és Elizeus próféta tanácsával, illetve kérdésével: mit cselekedjem veled?

Szeretném, ha ezt folytatnánk, a történet másik felére figyelnénk, mégpedig arra, hogy ennek az asszonynak az élő hite hogyan világít, tündököl ebben a történetben.

Ismétlésül csak annyit hadd mondjak el, hogy mi is tulajdonképpen a Bibliában a csoda. Olyan sokan várják a csodákat, a jeleket, és ma is vannak ilyen csodaváró emberek. Ha a Szentírást megnézzük, tulajdonképpen a csoda az, hogy a mi hatalmas Istenünk félretéve a fizikai természeti és egyéb törvényeket, mivel mindenfelül áll, a mi javunkra beavatkozik az életünkbe. Ez a legnagyobb csodája Istennek, hogy emberi életünkbe beavatkozik: ad valamit, tesz valamit, ami egyébként azért csoda, mert magától nem történne meg, mert emberek ezt nem tudnák megtenni.

A csodáknak mindig kettős célja van, ezt a János 2. részből tudjuk. A csodák nem azért történnek, hogy csak történjenek. Amikor a Szentírásban ilyen csodákról olvasunk, itt éppen a Kánai menyegző van leírva, ahol Jézus a vizet borrrá változtatta, nem azért, hogy igyanak, amennyit akarnak, hanem a csodáknak kettős célja volt: hogy megmutassa a dicsőségét, és higgyenek benne az övéi. Hogy Övé a hatalom mennyen és földön, azt tesz, amit akar, úgy és ahogy akarja, és ugyanakkor az emberi vonatkozásban a hitünket növelje, bizalmukat erősítse.

Ez a csoda is ilyen, hogy Isten dicsőségét láthatjuk benne, amelyben megoldást ad egy nyomorult asszonynak, egy nyomorult családnak, és ugyanakkor az asszony hitét erősíti. Ebben a történetben tulajdonképpen azt fogjuk látni, hogy ennek az asszonynak hogyan erősödik a hite. Mit jelent, hogy neki élő hite van, igaz hite lesz.

Ha a történetet valaki nem ismeri, röviden elmondom: van egy család, akiknél meghal a férj, az apa, és a család nagy nyomorúságba kerül. Sem özvegyi nyugdíj, sem árvaellátás nem volt még akkor. Valamilyen hitelező adott nekik hitelt. Valószínű kevés életszükséglet kielégítése. A hitelező egyszer csak jelentkezik, hogy most fizesse vissza a hitelt. De olyan magas a kamat, hogy a két

fiút akarja rabszolgának elvinni. Amit adott, ezért a két fiút akarja rabszolgának elvinni.

Akkor ez az asszony kétségbeesetten kiált Elizeushoz. Hivatkozik arra, hogy a te szolgád, az én férjem meghalt, és te tudod, hogy szolgád félte az Urat. Önmagáról semmit nem tud mondani. Becsületes, mert nem azt mondja: én is hiszek ám! — hanem azt mondja: az én férjem, a te szolgád félte az Urat.

Elizeus azt mondja: mit tehetek érted? Nem azt kérdi: mit adhatok neked? — mi van a te házában? És akkor jön a tanács. Azt mondja, ha csak egy korsó olaj van a házában, akkor menj el, kérj a szomszédaitól üres korsókat, de nem keveset, zárkózz be és kezd el töltögetni az olajat azokba az edényekbe.

Elkezd töltögetni az asszony az olajat, ami még mindig folyik, mindig folyik, és amikor már nincs több edény, megáll az olaj. Akkor újból elmegy az Isten emberéhez és elmondja mi történt. Az Isten embere azt mondja: add el az olajat, és fizesd ki az adósságodat, ami pedig megmarad, abból élj a fiaiddal együtt!

Néhány dolgot ebből az üzenetből, ebből az ígéből vegyünk ki ma este, hogy tulajdonképpen ennek az asszonynak hogyan formálódik a hite, hogyan munkálja a hite, az Isten Lelke az ő életét.

1. Először is, nagyon nagy dolog, hogy amikor baj van, akkor az Úrhoz fordul segítségért. Az Isten emberéhez, de ez magát az Urat jelentette akkor. Amikor baj van, akkor Istenhez fordul segítségért.

Mondhatná valaki: ez hit, hogy a bajban Istenhez fordul segítségért? Azt kell mondjam: igen. Nem ez a nagy erős hit, a hegyeket mozgató hit. Az a baj, ha az ember, akkor sem fordul az Úrhoz, ha nagy baj van. Sokan vannak, akik nagy bajba kerülnek, de akkor sem fordulnak az Úrhoz. Nem az a baj, hogy akkor fordul az asszony az Úrhoz, az lenne a baj, ha még akkor sem fordulna. Ott volt előtte egy hitben élő férj, egy prófétatanítvány, és az lenne a szomorú, ha nem hagyott volna ez a férj olyan örökséget maga után, hogy legalább az utat tudják az övéi, hogy kihez kell kiáltani. Persze nem ez az igazi hit, de a kicsi hit is hit — ezt tudomásul kell vennünk a Szentírás alapján.

Ez az első lépés, amit ez az asszony megtesz, amiben a hite kezd formálódni majd, hogy elmegy az Isten emberéhez. Mehetett volna máshova is. Mehetett volna másik hitelezőhöz, rokonokhoz, barátokhoz vagy ismerősökhöz, de nem! Talán rájött, hogy eddig is elég nagy baj volt, hogy ahhoz a hitelezőhöz fordult, amire ráfizetett, ettől kezdve nem akarok ráfizetni. Most már az Úrhoz megyek. A Szentírás biztat bennünket erre. Nincs olyan mélység, nincs olyan elveszett állapot, olyan krízis, amiből az Úrhoz ne lehetne kiáltani, és ne lehetne menni. Ez nagy biztatás a számunkra.

A mi ellenségünk azt akarja: roppanj össze, lásd be, hogy zsákutcába jutottál. Azt akarja: innen már nem mehetsz ki, mert innen nincs kiút. Ennek az asszonynak a hite itt kezd élni, észreveszi, hogy van kiút, mert nekünk olyan Istenünk van, akihez lehet kiáltani. Mi már tudjuk, hogy olyan ígéretünk is van, hogy ha kiált hozzám, megfelelek.

Ez az első, hogy a hit bizalommal fordul mindig Isten felé. A mi életünkre nézve és tekintve: fordulj tehát bizalommal te is a te élő Uradhoz, mert nem

fog elküldeni, meg fog hallgatni. Olyan szép, amikor Elizeus azt mondja: mit cselekedhetem veled, mit tegyek érted? Nem azt mondja: jól ráfáztál. Kioktathatta volna ezt az asszonyt, hanem azt mondja: mit tehetek érted? Ebben ott van ez az el- és befogadó hatalmas szeretet.

Ezért járulhatunk mi bizalommal a kegyelem királyi székéhez. Ezért kell, hogy bizalommal járuljunk, mert aki az Úrhoz megy, azt nem küldi el üresen.

2. A második, amit az igében látunk, hogy az élő hite ott növekszik, és ott formálódik, amikor hisz a szónak.

Elizeus azt mondja neki, és a Bibliának egyik legérdekesebb mondata: menj, kérj üres edényeket kölcsön a szomszédaidtól, de ne keveset. Azután zárkózz be, s kezd el tölteni az olajat. Hisz a szónak. Nem mondja: üres edényeket, jó tanácsot kaptam, de ezzel nem megyek semmire. Nem kezd el okoskodni, bölcselkedni, latolgatni: érdemes-e, nem érdemes, hanem hisz a szónak. Az hatalmas dolog, amikor valakinek a hite így formálódik: amit Isten mond, azt megteszi. Isten szolgálja, azaz Isten mondta, és én ennek hiszek. Még akkor is, ha képtelenség, ha emberi ésszel megfoghatatlan. De az emberi hit pontosan az, amikor nem az emberi észnek a dolgait vizsgáljuk, vesszük számításba. Nem a realitás talaján mozgunk, hanem Isten ígését igaznak tartjuk.

Egyszer valaki így mondta: belekapaszkodtam Isten ígésébe. Ő ígéretet kapott valakire nézve, és azóta mindig belekapaszkodom az ígésbe.

Nem tudom, ti hogy vagytok, szoktatok-e ígésbe kapaszkodni? Biztos, hogy a hit az, amelyik Isten szavának hitelt ad, vagyis igazat ad.

Amikor Jézus Krisztus mondott valamit, pl., amikor azt mondja: vessétek ki hálótokat fogásra. Péter azt mondja: egész éjszaka halásztunk, de... De ha te mondd, akkor a te szavadra kivetem a hálót.

Amikor a kánai menyegzőben azt mondja Mária a szolgáltnak: amit mond néktek, megtegyétek. Nem tudja ő sem, Jézus mit fog mondani, de egy biztos: amit mond néktek, azt tegyétek meg. Komolyan kell venni az Úr szavát.

3. A harmadik, amit látunk, hogy az élő hit, amely növekszik, formálódik, az mindig cselekvésre indítja az ember. Hogy én hiszek Isten szavának, annak mindig cselekedeteinkben kell meglátszódnia. Az élő hit az, amelyik cselekedetekben mutatkozik meg.

A Zsidók 11-t nézzük meg. Itt a hithősök vannak megírva. Érdekes, hogy hithősöknek vannak nevezve, nem szájhősöknek. Miért? Mert hithősök voltak. Honnan tudjuk ezt? Most Ábrahámot kifejezetten említem. Hitt Ábrahám Istennek. Isten azt mondja neki: kelj fel, menj el arra a földre, amit mutatok neked. Ábrahám elment, nem tudta, hova megy, de elment, mert Isten mondta. Mózes szülei hittek az Istennek, de nem szájhősök voltak, hogy mi Ábrahám fiai vagyunk, hanem azt olvassuk: elrejtették a gyermeket, mert nem féltek a király haragjától. Fontos dolgot tudunk meg. És mindenki így van, akit a Zsidók 11. rész felsorol. Azért hithősök, mert nemcsak hallottak valamit, nemcsak igazat adtak annak, hanem elkezdtek cselekedni is. Úgy és akkor cselekedtek, amikor talán mindenki kinevette őket, vagy még maguk sem értették, hogy ezt miért teszik.

Aki hitt Istennek, az azért hitt, mert rájött, hogy nem is neki kell érteni. Elég, ha az én Istenem érti. Ábrahám rájött, hogy nem is neki kell tudni, hova megy, nem kell beállítania a GPS-t, hogy vigyen az új hazába, nekem elég, ha az Úr tudja, majd Ő megmondja: itt állj meg. Persze, ez nem mindig így volt, mert amikor Isten megállította, azért Ő ment tovább. De az már a hitnek a vere-sége. A hit győzelme mindig az: amit Isten mond, aszerint cselekszem, és asze-rint járok el.

4. A következő, amiben a hit formálódik, az élő hit, az bátran vállalja az emberek előtt is azt, hogy hitben cselekszik. Azt mondja: kérj a te szomszédaid-tól. Most van az asszony bajban. Ha a szomszéd faluba kellene mennie, hagy-ján, mert ott nem ismerik.

Nem az, hogy az asszony menjen a szomszéd faluba, hanem az, hogy amit mondok és megcselekszed, azt vállald fel. Ők ismerik az asszony helyzetét. Mit akar ez töltögetni? Hiszen nincs semmije!

Az asszony elmegy, kér a szomszédjaitól. A hit nem erre néz már, nem azt nézi, hogy mit fognak hozzá szólni. — Sokszor találkoztam hívőkkel, akik azért nem mertek hitbeli döntést meghozni, mert attól féltek, hogy mit fognak hoz-zá szólni a faluban. Faluban mindenki ismeri a másikat. Mit szólnak a hitetlen-ek. Meg kellett mondjam, hogy ne azzal törődj, hogy mit szól a falu, a rokon-ság! Te a hitetlen rokonnak akarsz engedni, vagy Istennek, aki mondott neked valamit? Ők térjenek meg tehozzád, ne te hozzájuk. Hogy fogod képviselni ak-kor az Urat, ha nem vállalod hitben meghozott döntéseidet? — Mi végrehajt-juk az Úr döntéseit, határozatait, rendeléseit, mi az Úr útjain akarunk járni.

Ez az asszony felmeri vállalni. Elmegy, elkezdi kérni az edényeket, nem ke-veset, mert ezt is hozzáteszi még a próféta: kérj üres edényeket, ne keveset. Ez is nagy hitpróba. Igen, vajon mer-e sok edényt kérni? Mert a szerénység nem erre vonatkozik, itt nem a szerénység döntő, hanem az engedelmesség. Annyi olaj folyt, amennyi korsót kért, és amikor nem volt több korsó, megállt az olaj.

Bizony sokszor mi azt hisszük, hogy Isten szűkmarkú, szűkkeblű. Nem me-rünk ráállni arra, hogy: megígérted nekünk, mind kap, aki kér... Nem merünk ráállni arra, hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja néktek az Atya.

Mondok néhány példát erre, hogyan erősödött a hit — akár az enyém, akár másoké —, amikor Isten szavára ráálltunk. Az egyik lelkipásztor, aki az evan-gelizációs szolgálatban nagyon hűséges volt, és Szabolcs-megyében a 70-es években sok ifjúsági konferenciát tartott. (Másnap már hívták az Állami Egy-házügyi Hivatalhoz, és azt mondták neki: maguk csak az öregekkel foglalkoz-zanak, az ifjúsággal majd mi foglalkozunk.) Ez a lelkész mondta: voltam egy evangélizáción, és azt kértem az Úrtól: add, hogy ezen az evangélizáción leg-alább egy ember megtérjen. Véget ért az evangélizáció, és egy ember megtért. Utána fogtam a fejem. Miért nem kértem tizedet? Egyet kértél, egyet kaptál.

Kérj, de ne keveset. Ne gondoljuk azt, hogy a mi Istenünk nem tehet többet. Ne gondoljuk, hogy neki korlátai vannak, hogy az Ő szeretetének, irgalmának, gazdagságának határa van — ha egyszer minden a mienk. A Szentírás azt mond-

ja, hogy Isten minden ajándékát az övéinek adja. Semmit nem tartott meg magának. Ha minden a mienk, akkor mi úgy akarunk élni Isten mellett, mint a nagyobbik tékozló fiú, aki elégedetlenkedik? Mind kap, aki kér — ez az élő hit kérdése.

Egyszer Isten az én hitemet próbálta, amikor még az előző helyünkön épült a második templom. A rendszerváltás után szinte az első templomként épült. Amikor az asztalossal mentünk faanyagot venni a padokhoz, szószerkhez, stb. — kevés pénzünk volt. Azzal az igével kezdtük az építést: enyém az ezüst, enyém az arany. Isten megígérte népének, hogy enyém az ezüst, enyém az arany. Ha tied, akkor a maga idejében mindent elrendezel.

De azért néha elcsüggedtünk ám, mert se ezüst, se arany — jó lett volna forint is, de az sem volt. Akkor még nem úgy volt, hogy minden kapható, abban az időben még alig-alig volt valami. Szólt az asztalos nekem, hogy jó száraz fát talált, gyorsan menjek, nehogy elvigyék. Kiválogatjuk a legszebbet és megveszszük. Pénz kevés, mivel menjünk? Istenben bízom, hogy ki fogja valahonnan azt rendelni. Összeszedtem, azt, ami otthon volt, és mentünk válogatni a fát. Amennyi pénz volt, az egész famennyiségnek csak a harmada volt. Megálltunk. Isten elém hozta ezt az ígét: enyém az ezüst, enyém az arany. Megpróbálta a hitemet, mert azt éreztem, hogy válogassak tovább.

Ma is úgy érzem, hogy nagy hitbeli döntés volt, hogy kiválogattuk az összes fát, ami kellett. Na, jön a fizetés. Előjött a tulajdonos, és azt kérdi, hová visszük a fát? Elmondtuk, hogy a templomhoz. A tulajdonos csak nézett nagy szemekkel. Elmondtam neki, hogy az egészt nem tudjuk kifizetni. Azt kérdezte: mennyi pénzük van, én megmondtam. Azt mondta: az egészet annyiért odaadom maguknak. Én is református vagyok, nekem fontos, hogy ezekből templompadok legyenek. — Így kaptuk meg. Isten nem úgy gondoskodott róla, hogy elküldte az árát, hanem odaküldte a tulajdonost, felindította a szívét. Ma is áldom az Urat, amikor ezt a történetet olvasom a Szentírásból. Nekünk olyan Istenünk van, aki megígérte, hogy övéinek betölti szükségleteit az Ő gazdagsága szerint. Nem a mi hitünk szerint, nem a mi elgondolásunk szerint, hanem az Ő gazdagsága szerint.

Tudnék mondani sok ilyen drága megtapasztalás, de nézzük az utolsót, az asszony hite hogyan formálódott. Tudniillik az élő hit az, amely az Úrhoz fordul bizalommal, hisz a szónak, cselekvésre indítja az embert, vállalja a hitbeli döntésének megcselekvését, és

5. Az élő és igaz hit az, amelyik az Úrtól nem önállósul. Ennek a történetnek az utolsó nagy üzenete az, hogy az asszony visszamegy Elizeushoz.

Először akkor ment, amikor elmondta, hogy nincs olaj, most elmegy, és azt mondja: van olaj, és azt kérdi Elizeustól: most mit csináljak?

Ez is csodálatos nagy üzenete ennek az igének. Ha ennek az asszonynak nem lett volna élő hite, akkor most már önállósíthatta volna magát. Most már nem sok ész kell, hogy adjam el, és amennyi megmarad, abból éljek. Ez a prófétától nem extra tanács volt. Az asszony akkor is megy a prófétához, amikor már bőven van.

A halott hit csak akkor megy Istenhez, amikor nincs. Az a Jaj, Istenem, csak most segíts meg! Az asszony akkor megy, amikor nincs, de az élő hit az, hogy akkor is megy, amikor van. Nem akarja úgy felhasználni, hogy ahhoz ne kérje az Isten emberének a további vezetését. Az a hit, amelyik nem élő, az a nyomorúságban az Úrhoz fordul, de a bőségben már nem. Az a hit, amelyik nem él, a bajban az Úrhoz megy, amikor nincs baj, akkor azt mondja: megoldom én is.

Ezért mondtam az 5. pontban: az élő hit nem önállósul, nem függetleníti magát az Istentől. Nemcsak arra kíváncsi, hogy mit tegyen, ha nincs, hanem arra is kíváncsi, hogy mit csináljon, ha van.

Ha valaki beteg, azt mondja az Úrnak: gyógyíts meg engem. Azt hányszor mondjuk: olyan jó, hogy egészséges vagyok, mint kezdjek ezzel az egészséggel? Hova, kihez menjek, milyen feladatom, milyen szolgálatom van? Az élő hit ezt kérdi. Akinek nincs élő hite, az a nyomorúságban Istenhez fordul, hogy adjon neki. Isten csodája, hogy ad, de vajon, amikor van, odafordulunk-e, hogy ezzel mit tegyünk? Mi ezzel a célod, Uram? Miért adtad ezt, hogy kell ezt felhasználnom? Az élő hit mindig ezt kérdi, mert nem akar önállósulni az Úrtól.

Mózes hite nemcsak arra terjedt ki, hogy a Veres-tenger előtt elpusztulunk, és hogy nagy tragédia lesz, hanem Mózes utána is azt mondja: Uram, ha a te orcád nem jön velünk, akkor ne vigyél tovább minket. Nemcsak az a fontos, hogy a tenger kettéváljon, hanem az is fontos, hogy te állandóan előttünk járj, Urunk. Nemcsak az a fontos, hogy amikor éhezünk, akkor rád nézzünk, hanem az is fontos, hogy amikor jóllaktunk, akkor is neked adjunk hálát, téged tudjunk dicsőíteni.

Az igazi hit az, amelyik nem önállósul, állandó vezetést kér, újból és újból odamegy az Úrhoz, mint ez az asszony Elizeushoz, és kíváncsi arra, hogyan tovább? Akkor vezetni fog bennünket a mi örökkévaló Urunk. Formálja, erősíti hitünket, és bátorít a hit útján bennünket. Ma este ebben erősödünk meg, hogy nekünk olyan Istenünk van, akit bármivel fel lehet keresni. Akinek nincs fogadóórája. Nem hivatal. Ő arra biztat: csak zörgessetek, és megnyitvatik nektek. Keressetek, és találtok. Kérjetek és adatik nektek. Ezzel munkálja az Ő dicsőségét, erősíti a hitünket, hogy még inkább benne bízunk, és Ő legyen a vezérünk.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, ezt a szép történetet a Szentírásból. Áldunk, hogy le van írva ennek az asszonynak az esete, nyomorúsága, szabadulása, kimenekedése. Köszönjük, hogy láthatjuk: te voltál a Szabadító, aki csodálatosan cselekedtél az életében a javára, és átélte a csodát.

Köszönjük, hogy mi is csodákat élhetünk át mindig, amikor szavaddal, igéddel beavatkozol az életünkbe, irányítasz, vezetsz bennünket úgy, ahogy te akarsz.

Bocsásd, meg Urunk, hogy sokszor vagyunk engedetlenek, hogy ez az öt lépés, amit most láttunk, hogyan erősödött a hite, nem mindig van meg az életünkben. Nem mindig hiszünk a szónak, nem mindig vállaljuk fel az emberek előtt, nem mindig követi cselekedet, tett. Bocsásd meg sok kételkedésünket,

mérlegelésünket, vívódásunkat. Bocsásd meg, hogy nem tudunk sokszor neked örömmel engedelmeskedni, hogy mind jó, amit teszel, szent a te akaratod.

Ma együtt kérünk: növeld a hitünket.

Ámen.

269. dicséretet énekeljük el

1. Istenre bízom magamat, Magamban nem bízhatom;
Ő formált, tudja dolgomat, Lelkem ezzel biztatom.
E világ szép formája Az ő keze munkája.
Mit félek? – mondom merészen: Istenem és Atyám lészen.
2. Öröktől fogva ismerte, Hogy mire lesz szükségem, :/
Éltem határát kimérte, Szükségem s elégségem.
Lelkem, hát ne süllyedezz, A hitben ne csüggedezz!
Egy kis bajt nem győznél-e meg? Hogy tántorítana ez meg?
3. Tudja Isten kívánságod, Ád is, mert csak ő adhat, :/
De bölcs, Uram, te jóságod, Tudod, sok elmaradhat.
Tudom: gondod reám nagy, Mivel édes Atyám vagy;
Mint akarod, hát úgy légyen! Másként hinnem volna szégyen.
4. A valóságos igaz jót Az Úr meg nem tagadja; :/
Nagy gazdagság és rakott bolt Nem fő jó, ritkán adja.
Ki az Isten tanácsát, Megszívleli mondását,
Azt ő Lelkével serkenti, Gondját is megédesíti.
5. E világnak dicsősége Igen hamar elmarad, :/
Kit ma gondok sújtnak, végre Holnap diadalt arat.
Csak Atyámban bízhatom, Ő megsegít, jól tudom,
Mert az igazaknak Atyja Hű szolgáját el nem hagyja.